

Normaliteten

En mørk komedie om det statistisk sett normale

Medvirkende

På scenen

Far: Benjamin Lønne Røsler

Mor: Hannah Karine Giske

Sønn: Tobias Aksdal

Datter: Tuva Hennum

Bak scenen

Manus: Tuva Hennum, med tekstutdrag av Gunleik Groven

Regi: Tuva Hennum, Ylva Owren og Judith Humer

Dramaturgi: Judith Humer

Scenografi: Ylva Owren

Masker og gravidmage: Maria Magdaléna Lý Auraaen

Foto: Thor Lønning Aarrestad

Støttet av

Nordland Teater

Kulturrådet

Fritt Ord

Norsk Skuespillersenter

Takk til

Marius Kolbenstvedt, Nadir Guendouz, Tor Arne Bjerke, Kai Johnsen, Vibeke Sverre, Stein Elvestad, Birgitte Strid, Nuri Hoffmann, Dag Hennum, Michael Rindahl, Mo Dyr og Utstyr, Pizzabakeren og Askeladden

Hverdagspoesi

Er utarbeidet av Tuva Hennum, Ylva Owren, Benjamin Lønne Røsler, Hannah Karine Giske og Tobias Aksdal, med redaktørhjelp fra Michael Rindahl

Hverdagspoesi

Da minnet meg i fjor sommer, da jeg var på ferie i
i en villa på den gamle øya, da jeg
jeg klippet ut av en avis, da jeg
klippet over den gamle, da jeg
over å skrive i den, da
i den av den, da

Da jeg var på ferie i fjor sommer, da jeg
komme igjen, da jeg
ikke var på ferie i fjor sommer, da jeg
Den var på ferie i fjor sommer, da jeg
den da
jeg tok et bilde av den, da
den bilde av den, da

Alle som hadde vært på ferie i fjor sommer, da jeg
ble det første

I de første årene på barneskolen gikk jeg på speideren. Jeg fikk i oppgave å passe på en larve fra den var hårete og lang til den puppet seg og ble til en sommerfugl.

På pulten i klasserommet hadde jeg alltid noen små larver som jeg hadde funnet ute i friminuttene. En dag fant jeg en stålorm. Jeg fikk høre at den ville overleve om jeg kuttet den i to.

Jeg klippet den over på midten. Kun den ene delen fortsatte å leve. Jeg klippet over den en gang til, og enda en gang helt til jeg sikkert hadde over ti deler foran meg.

Ingen av delene levde.

Da jeg endelig skulle slippe sommerfuglen min ut av glasset. Denne sommerfuglen som jeg hadde matet i ukesvis, min store speiderstolthet, selve symbolet på at jeg var et ekte friluftsbarn. Så fløy den ikke.

Den var grå og kjedelig og det luktet vondt nede i glasset. Den var helt sten død.

Jeg fikk et hedersmerke sydd på overarmen på skjorta mi. På merket var det bilde av en sommerfugl.

Alle som hadde dette merket på speiderskjorta si var insektenes venner, ble det fortalt.

«H-A-AR D-DU L-LYST Å BLI M-M-ED MEG HJ-J-EM?» stammet han frem med sin nybegynnernorsk. Jeg var tillitselev i klassen og følte jeg ikke kunne si nei.

Da jeg kom hjem den kvelden luktet det pakkis av meg og klærne mine. Da han inviterte meg i bursdagen sin sa jeg at jeg var syk. Når han spurte meg om å få lov til å bli med meg hjem fant jeg på unnskyldninger.

Min lillesøster fikk alltid lov til å leke sammen med meg og vennene mine. Hun måtte bare hente noe først. Også måtte hun vente i 5 minutter som varte i 10. Også måtte hun være tjeneren vår. Også måtte hun gjemme seg mens vi ikke lette. Og så kunne hun få være med så lenge hun var hund.

Jeg flørtet med Kosebamse 43 på www.sol.no.

Jeg sa at jeg var 40 år. Bodde i kollektiv. Jobbet som regnskapsfører. Og hadde dysleksi. Sånn i tilfelle han skulle lure på hvorfor språket var litt simpelt.

Jeg skrev de groveste ting til han. Pratet med ham daglig i to år. Jeg virkelig elsket ham.

En dag ringte jeg ham gråtende. Sa at det var noe alvorlig vi måtte snakke om.

Jeg åpnet forsiktig munnen og fortalte at jeg var 14 år. Syntes det hørt bedre ut enn 12.

Han ble helt stille, la på røret. Jeg hulket på sofaen i i hvert fall 10 minutter. Så ringte han meg opp igjen. Han sa at det var helt greit at jeg var 14. Vi avtalte å møtes.

Da jeg var liten hadde jeg en hamster.

En dag glemte jeg å mate hamsteren min.

Dagen etter glemte jeg også å mate hamsteren min.

Trodde kanskje mamma hadde matet hamsteren min. Eller?

Dagen etter det glemte jeg også å mate hamsteren min.

En dag kom jeg hjem og hamsteren levde ikke lenger.

Jeg pirket i den med en gaffel.

Den var helt stiv.

Jeg ringte en venninne og fortalte om hvor søt jeg synes den nye gutten i klassen var.

Utvandring

Vi var 10-12 år den første gangen vi dro til Oslo sentrum uten en voksen. Bare jeg og en venninne.

Vi gikk over rådhusplassen. Det kom en mann mot oss. Jeg vil tippe at han var rundt 35 år. Kjekk. Mørkt, kort hår og med en mørkeblå hettegenser. Han kikket på oss. Begge to.

Jeg kjente en slags forelskelsesfølelse i magen.

Han løftet opp hettegenseren sin. Buksa var allerede åpen, og ut stakk en glatt, stor og lyserosa penis. Han dro den frem og tilbake mens han så på oss. Venninnen min stivnet.

Jeg så ham rett inn i øynene og så for meg et liv med ham som min mann.

Hver gang jeg drar til byen kikker jeg etter ham.
Jeg har dessverre aldri sett ham siden.

Det er meg på bildet. Med min favoritt Mikkemusgenser.
Det er tanten min sitt bryllup.

Jeg føler meg rar.

Jeg var på sommerferie hos mamma, etter at hun hadde flyttet, bort, for å gifte seg.

De sendte meg på rideleir eller ut for å sove i telt.

I teltet sov jeg med en jente, vi var slektninger nå ble det fortalt. Vi byttet på hvem som skulle spille «Petter».

«Petter» var en dominerende mann som tok for seg og slikket «Ida» overalt uten klær på.

Jeg var ganske betatt av «Petter». Han så helt annerledes ut enn slektningen min.

Alenetid

Hver sommerferie pakket jeg en ryggsekk full med bare lekebiler.

På en ferje i England lekte jeg bilkappløp på dekk 3. Rød bil mot blå bil. En gutt stilte seg foran meg. Pekte på den røde bilen og snakket til meg på engelsk. Jeg ignorerte han. Jeg kunne jo ikke engelsk.

Han kom nærmere og pekte på den røde bilen igjen. Da skrek jeg «FUCK OFF!»

Gutten løp vekk. Pappa kom bort og lurte på hva som skjedde. Jeg svarte at jeg ville leke alene.

Den blå bilen vant kappløpet på dekk 3.

Da jeg var liten – sånn ca 5 år gammel. Så kranglet jeg med storesøsteren min. Vi kranglet egentlig ganske ofte. Jeg vet ikke om det var på trass eller om vi bare var helt ulike. Men den ene gangen vi kranglet så satt vi på gulvet på rommet – og om jeg husker rett så hadde det noe å gjøre med en dukke eller barbie eller noe sånn. Og jeg var nok litt irriterende. I hvert fall når det var snakk om den type leking. Jeg likte bedre apekatter og det å spare på små mark og sånn. Jeg husker at pappaen min kom inn på rommet og skulle redde meg ut av situasjonen. Jeg var nok litt liten og søt på utsiden så det var kanskje lett å tro at jeg var offeret. Men ikke vet jeg hvem som var offeret akkurat denne dagen. Jeg husker at mammaen vår kom inn med en perm med noen ark i hendene og hun sa at denne gangen var det jeg som hadde vært slem og ikke storesøsteren min. Så slo hun pappa med den permen på skulderen hans, ikke så hardt tror jeg, men sikkert ganske irriterende. Hun sa at han måtte slutte å tro at jeg bare var søt og snill. Da slo pappa også til mamma. Det er bare det at han slo ikke sånn som mamma slo, han slo så hardt – med knyttneven. Så mamma ble liggende på gulvet. Og ikke vet jeg hvor lenge, men jeg har hørt av storesøster at det var lenge. Når jeg tenker på det så er det som at jeg hører et slags sus i hodet. Men jeg vet ikke om det var den lyden jeg hørte da eller ikke. Jeg kunne se hele rommet ovenfra. Som om jeg var en liten fugl i det venstre hjørnet over oss. Jeg kunne se storesøster og meg selv som ristet i mamma og skrek at hun ikke måtte dø. «Ikke dø mamma» sa vi. Jeg vet ikke om vi ristet i henne, men det er sånn jeg husker det nå. Hun døde ikke – men før jeg var sikker på det så husker jeg at jeg satt på fanget til pappa og jeg vet ikke hvem det var som trøstet hvem. Men jeg syntes så utrolig synd på han.

Uskyld

Fra første skoledag hadde jeg to stramme høye fletter. En på hver side. Jeg var lavest i klassen og sa ikke stort. Jeg kjedet meg. Likte grønt og ville ikke leke hest med jentene i skogen.

Jeg gikk til tider ut midt i timen, for å gå på do. Jeg skrudde enten på brannalarmen, eller kastet små åpne melkekartonger inn gjennom vinduet.

Var alene om det, sa det ikke til noen.
Kom inn i klasserommet igjen.

Læreren spurte hvem som hadde vært ute. Læreren visste at jeg hadde vært på do. Museflettene og de blå øynene var det ingen som så. Jeg satte meg pent ned ved pulten min igjen og tenkte på helt andre ting enn det læreren snakket om.

Ett av mine første minner er at jeg kjenner lukten av saueskinn og kald snø piske meg varsomt på kinnene. Jeg ligger nedpakket i en pulk og titter tilfreds ut gjennom åpningen. Klarer ikke bevege meg fordi sauen er så stor.

Bestialitet

Jeg satt alene på stua, det ble vist en dokumentar på TV. Det var en kø med menn. Køen gikk fra innsiden av et tilsynelatende forlatt trehus og fortsatte rundt hjørnet på utsiden av huset. Veggene hadde ikke vinduer, bare åpne hull. Huset var malt svart, eller mørkebrunt. Det var lett å se at mange hadde tråkket i det samme sporet som førte inn i huset, jorden under føttene på alle i køen var gjørmete. Mens jeg så på disse føttene kunne jeg høre en lyd, et slags skrik, eller klynking, som gikk fra høyt til lavt og omvendt. En sånn lyd som jeg tidligere hadde hørt i TV-programmer om griseslaktning. Så fikk jeg se nærbilder av en kvinnelig apekatt som var bundet fast på armene og bena. Hun lå helt åpnet opp og klar for køen av menn. Apekvinnen hadde hår overalt bortsett fra midt på magen. Madrassen var tynn, møkkete. Stoffet hadde tidligere hatt et slags lilla blomstermønster. Så byttet jeg kanal.

Jeg har i ettertid lett overalt etter denne dokumentaren.

Etter trekanten jeg hadde i barnehagen var jeg overbevist om at jeg var blitt gravid. Vi hadde holdt den lille tissen til Kristoffer - på tur - mens vi satte oss oppå den.

Han lå helt stille, med lukkede øyne. Jeg tror han skulle ønske at han var et helt annet sted.

Etterpå syntes jeg det var på sin plass at jeg ikke skulle være ute i kulde og regn. Jeg var tross alt en befruktet kvinne.

Mestringsfølelse

Da jeg var liten sånn 10 eller noe Så mistet jeg hår På hodet i sårne flekker Også spilte jeg håndball men jeg hadde så dårlig syn at jeg alltid så mange flere baller i luften enn det som kom mot meg Så jeg måtte velge hvilken ball jeg skulle ta imot Jeg valgte oftest feil ball og da fikk jeg enten ballen rett på de store brillene Og det er så vondt Eller så fikk jeg den på fingre som brakk bakover eller så tråkket jeg over og vrikket foten eller så bare fikk jeg ikke tak i ballen i det hele tatt. Jeg fikk aldri bli med på kamper og alle så rart på meg og jeg begynte å lete etter eldre menn som kunne sette pris på meg Se meg Mitt indre Men det ble ikke så mye enklere av det fordi jeg mistet barnet når jeg ble gravid og jeg fikk i hvert fall ikke være med når jeg var så rar Uten hår og negler, fordi jeg spiste opp neglene mine Men jeg bare husker meg selv i den garderoben – tynn og hengslete uten hår i store flekker på hodet og store briller og tennene mine bare vokste helt rart også hadde jeg sånn tykk snor rundt brillene som hang rundt hodet og jeg hørte at folk snakket om meg De snakket til og med når jeg sto rett ved siden av En gang ble jeg låst inne på en guttedo fordi jeg var så stygg og ikke kunne jeg danse.

Mord

Den gangen jeg ønsket å drepe. Med en snøskuffe.
Like lang som meg selv.
Og like tung som en 10-litersbøtte med vann.

Jeg siktet på hodet. Lente kroppen godt tilbake. Tenkte på hva jeg hadde lært på skolen, i gymmen, når vi skulle kaste liten ball, langt. Jeg var aldri spesielt god i gym.

Katastrofe

Sitter på fly med en lapp rundt halsen: reiser alene. Ber til alle gudene jeg vet om. Folder hendene. Ser for meg at flyet styrter. Ønsker det. Jeg åpner nødutgangen. Sklir ned sklien og blir liggende i det kalde vannet i dagevis, for så å bli reddet. Etter hvert. Til slutt. Alle ville synes synd på meg. Tenk å ha vært gjennom en så stor tragedie. Jeg ville sluppet skolen i lang tid og sikkert fått lov til å spille dataspill i månedsvis.

Flyet datt ikke ned. Så nå tenker jeg at hvis noen i familien min døde. Så vil han jeg er forelsket i trøste meg. Han vil se hvor vakker jeg er i all min bunnløse hjelpeløshet og falle pladask for meg, han også.

Jeg sitter på stranden like ved en mor og hennes to sønner. Sønnene på hver sin side av moren. En av guttene må være omtrent 12 år og den andre i hvert fall 16. De ligger på hvert sitt badehåndkle tett inntil hverandre i timevis. Moren stryker sønnene sine varsomt på ryggen, opp og ned. Guttene koser seg. Hun stryker dem på lårene og opp under badeshortsen. Guttene er helt stille, med lukkede øyne.

Jeg ser dem igjen dagen etter. Fremdeles ligger de tett ved siden av hverandre med moren i midten. Hun stryker dem på leggene, oppover lårene. Hun kiler ryggene deres og lirker fingrene ned under strikken på kanten av badeshortsen.

De går for å bade. Sammen.

Legger seg igjen ned på badehåndklærne. Stille og pent ligger guttene der mens moren kjæler dem varsomt, opp og ned og igjen på undersiden.

Aktivisme

Da jeg var liten så var det noen som hadde tent på en maurtue i den lille skogen rett ved siden av huset vårt. Jeg var nok bare sånn 4-5 år gammel. Så jeg fant frem to små plastikkbøtter i hagen og fylte dem opp med vann og løp inn i skogen. Jeg helte vannet på maurene, men det var nesten så jeg ikke kunne se noen forskjell på flammene i det hele tatt. Jeg fortsatte å løpe frem og tilbake sikkert tusen ganger, det føltes i hvert fall sånn. Men hver gang jeg kom tilbake så brant det litt mer enn gangen før. Og tilslutt så brant hele maurtua ned rett foran meg - og alle maurene bare døde. Etter det meldte jeg meg inn i Blekkulfklubben. En gang så fikk jeg en button med reklame for verdens fredsdag. Den var blå og hvit, hele jordkloden var på den sammen med noen fjær eller noe sånn på hver side. Den hadde en sikkerhetsnål bakpå og det lille merket var det kjæreste jeg eide. Et symbol på at jeg var et menneske som bryr meg om verden. Men en dag så hadde jeg gjort noe galt, sikkert ikke så veldig galt, men galt nok til at mamma tok det fra meg og hang den høyt oppe på en korktavle. Jeg fikk det ikke ned igjen. Den ble hengende der helt til den ikke betydde noe lenger.

Folkemord

Mamma tok oss med.

Sensommer

Seremoni

Gresslette.

Det var mennesker i alle aldre der. Unge jenter, kvinner og eldre damer. Armhulehår og ubarberte legger.

Vi satt i en stor ring og jeg tenkte på heksebrenning.

En og en gikk vi inn i ringen. Alene. Jeg var spent på hvilken farge jeg ville få på kjedet. Om det syntes på meg at jeg ikke hadde fått mensen ennå.

Det gjorde det. Jeg fikk et rosa kjedet med ekte, tørkede små rosa blomster i.

Jeg funderte over om de eldre damene var flauere når de fikk det hvite kjedet, eller om de syntes det var helt ok å være ufruktbare.

Det ble tent et bål. De som hadde de røde kjedene rundt halsen danset villest. Jeg så for meg hvor stort bålet hadde blitt, med alle oss oppi seg. Hårene flagret fritt i vinden.

Jeg bestemte meg da for ikke å fortelle om denne dagen til noen, i frykt for å bli brent på bålet.

Jeg var aldri helt et barn
så jeg er fortsatt en liten gutt

Jeg mikser skam og sex,
runking og porno og hemmelighet jeg vil så gjerne bli voksen
Jeg er altfor svak er altfor
rar.

Vi møttes første gang i kollektivtransporten. Jeg fikk en sigarett.
Han sa han kunne kjøre meg hjem.
Vi kjørte til han i stedet.

Et nydelig hjem som han hadde bygget med sitt eget hode og sine egne hender. Båret plankene på ryggen, satt alt sammen til et åpent, lyst hus, midt i skogen. Han luktet fremmed. Ikke nydusjet. Ikke parfymert, men godt.

Han hadde et mørkerom på badet. Han satte meg oppå vaskemaskinen ved å ta et hardt grep rundt midjen min. Jeg følte meg så lett i armene hans.

Han fikk meg til å føle meg som den eneste i verden det var verdt å ta et bilde av. Jeg løftet forsiktig opp genseren min. Det ene brystet stakk så vidt frem, mot han. Brystvorten stivnet. Han tok flere bilder. Holdt rundt meg. Hardt. Jeg lo.

Han løftet meg ned fra vaskemaskinen og bar meg trygt inn på soverommet. Rommet hadde et stort vindu i taket. Han satte meg under vinduet,

på en pute eller puff. Det var lyst ute.

Lavt under taket. Ikke sol, men lyse skyer. Midt på dagen.

Jeg tok av meg klærne. Han så på meg med et varsomt blikk, satte seg ned i sengen og begynte å tegne meg. Med kull på papir. Det ble et nydelig bryst. Jeg visste ikke at jeg hadde to så unge og vakre pupper.

Jeg sa høyt «dette er helt ulovlig, det er det som er så deilig».

Han lo.

Flere ganger lo han av dette.

Han gjentok det jeg hadde sagt med en tøysete stemme, og lo igjen.

Kalte meg den lille kråka som kom vandrende gjennom skogen.

Folk jeg kjente snakket om ham. Jeg måtte gjemme meg når jeg satt på i bilen hans. Jeg hørte folk si de styggeste ting om ham og småjenter. Jeg støttet ham alltid. Sa at det var falske rykter, sa at han var en ekte billedkunstner, et flott menneske.

Jeg støttet ham helt til jeg ikke lenger var den eneste for ham.

Falske minner kan defineres som et minne som enten er helt eller delvis feilaktig, men som blir akseptert som ekte av mennesket som husker.

Man kan anta at falske minner er et resultat av at representasjoner i hukommelsen ikke er statiske, men endres over tid. Det innebærer at blant annet samtaler med andre kan endre minnet etter at en hendelse har funnet sted, i tillegg til at man kan endre deler av et minne for at det skal passe inn i et allerede eksisterende skjema.

Dette forstyrrer barndommen min.

Pappa har begynt å glemme.

Når han går ut fra toalettet vet han ikke om han skal gå til høyre eller venstre.

Jeg har det sånn til tider jeg også, men det har jeg ikke fortalt ham. Det er mye jeg ikke har sagt til ham. Som at alle barndomsminnene mine har jeg fra ham. Gårdene vi dro til. Hytteturene. Fjellturene. Snekringen. Sinnet. Gjerrigheten. Havet. Frykten. Ensomheten. Gleden i det enkle.

Pappa fant pappaen sin død på hytta. Han snakket aldri om det med moren sin. Bestemor var redd for menn. Akkurat som meg. Men pappa beundret hun høyere enn noe annet. Hans sannhet var virkeligheten. Hans muskler var størst. Han var den eneste som kunne røre godt nok i spagettisausen.

Vi snakket ikke så mye sammen, men han fikk meg alltid til å renne nedover fingrene hans.

Det var kanskje denne tausheten som gjorde det.

Han tok meg hardt mellom bena og ga seg ikke før jeg sprutet.

Akkurat i det føttene mine ble stående i en liten dam laget av meg selv, akkurat da tikket det inn en melding på telefonen hans. «Vannet har gått» sto det på meldingen fra henne.

På vei til bussen går jeg forbi et hus. Et hus som er bygget i en grop. Som om selve huset er sølepytten.

I vinduet står det en milliard kosedyr, stirrende ut, og ned mot veien der jeg går.

To store bamser pleier for det meste å ligge oppå hverandre i en stol. Noen ganger er den ene, ca to meter høye og tykke bamsen borte. Det bor ingen barn i huset. Bare to voksne menn.

Da jeg var liten samlet jeg på moste mygg. Jeg satte meg, alene, ut. Utenfor hytta, i bare trusa. Ventet til de satte seg, for så å slå dem i hjel og putte dem i en fyrstikkeske.

Som voksen klarte jeg hverken å drepe maur eller mygg, eller noe annet. Jeg sluttet til og med å spise kjøtt. Helt til jeg en dag oppdaget at en hel møllfamilie hadde flyttet inn i knekkebrødet mitt.

De hadde flyttet inn i min livrett. Mitt favorittmåltid med ost på.

Etter å ha studert møllbarna som ålte seg rundt på tallerkenen min like etter at jeg hadde satt tennene mine inn i hjemmet deres. Etter det synet dreper jeg alle små kryp jeg kommer over. Kjøtt spiser jeg også.

Den dagen jeg får et arbeidsstipend skal jeg bestille meg en tannlege-
time.

Han var blitt far til sitt første barn. En sønn. Etter et halvt år gjorde han plutselig alt riktig.

Han byttet jobb for å få mer penger.

Han jobbet overtid for å forsørge sin nye, store stolthet av en familie.

Jeg ville ikke ha en mann med penger.

Istedenfor å si det så sa jeg at jeg ville ha blomster. Til 17. mai ville jeg ha blomster for flere tusen kroner.

Vi kjøpte blomster for alle pengene hans og jeg forelsket meg i den uføretrygda naboen.

Mamma sier at man må være hos de døde i tre dager og tre netter, minst. Hjelp sjelen videre. Jeg har ikke tid til å bli hos Bestemor. Før jeg går holder jeg hånden hennes, den er fremdeles varm.

Så kommer jeg på gaffelgiraffene. Små stativer til å legge bestikket på mellom rettene. De blir plutselig så viktige for meg. Det blir ekstremt viktig at barna mine skal leke med dem sånn som jeg gjorde da jeg var barn.

Jeg ser drapsvåpen rundt meg. Ser hvor kniven ligger. Forestiller meg hvordan jeg når dem først.

Harde gjenstander som kan kastes hardt i hoder.

Sakser.

Stoler.

Selv gafler kan brukes.

Også sølvskjeer.

Selv mord

Første gang jeg hørte at man kunne dø hvis man tok en pose over hodet, fikk jeg inderlig lyst til å prøve. Så hørte jeg at om man stakk blyanter hardt inn i nesa ville hjernen renne ut. I timevis satt jeg ved skrivepulten og spisset blyanter, puttet en i hvert nesebor. Ventet. Lukket øynene. Holdt meg fast i kanten på pulten. Det skal være enklere å drukne. Jeg gikk ned på stranda. Under brygga. Holdt meg fast. Dukkete hodet under overflaten.

Det var ikke så lett som jeg hadde håpet.

Psykiske lidelser burde ikke være tabubelagt. Jeg kan bare ikke snakke om pappaen min for han er så paranoid.

Jeg har en mamma.

Hun kan irritere meg voldsomt i sosiale sammenhenger. Jeg føler hun blir en annen enn hun er. Hun kan virke krass. Litt vanskelig. Ikke alltid, men stort sett når det er store forsamlinger rundt oss.

Når jeg har det vondt så vet hun det. Ikke aner jeg hvordan. Hun ringer. Sier med sin litt skarpe stemme: Hvordan går det nå?

Tenk om jeg en dag mister mamma.

Hver gang jeg tenker på det. Så begynner jeg å gråte.

Hun kan stille de samme spørsmålene flere ganger. Spørsmål som hun vet svaret på. Lener seg mot meg og ser spørrende på meg med store øyne. Som om hun er litt dummere enn hun er. Mammaen min er ikke dum. Hun er den smarteste jeg vet om.

Jeg har ikke sagt noe på en stund
Det var vel
midten av barneskolen jeg forstod at stikkene mine kunne såre at det jeg
sa, lokket fram reaksjoner

Jeg har lært av den beste
Jeg visste hvor jeg skulle stikke, det myke området som gjorde
at når jeg stakk ble det sittende fast
og akkurat som han
kollapser jeg om du snur ord mot meg
Der har jeg lite trening.

Noen ganger irriterer jeg kjæresten min ekstra mye, ved å fortelle han, igjen og igjen, hvor dårlig han er til å rydde kjøkkenet, fordi jeg vet at det vil resultere i ekstra harde slag mot tinningen. Av og til forsøker jeg også å slå tilbake, fordi da vet jeg at det han svarer med vil være så mye hardere enn det jeg kan forestille meg. Og det er det. Og jeg håper inni meg at jeg aldri vil våkne, fordi det fortjener jeg ikke.

Jeg drømte at vi slo opp,
hun drømte at vi reddet hvaler
På min side av sengen lå jeg og ristet, krampegråt
på min side av sengen
ender jeg opp med å krangle, sloss, være brutal
mot mine nærmeste.

Om det kommer billettkontrollører inn på bussen, og jeg har billett. Så skjelver jeg allikevel på hendene når jeg tar frem billetten. Det samme skjer når jeg har en sjef. Eller om politiet går synlige på gaten. Eller om jeg hører fly som flyr for nærme bakken. Eller om jeg hører en sint man- nestemme. Eller en sint damestemme. Eller om noen krever noe av meg. Venner som skulle ønske jeg var mer enn jeg er. Søsken som vil at jeg skal føle noe jeg ikke klarer å føle. Kjærester som vil ha noe av meg. Det er kanskje ikke så rart at jeg ikke har en jobb.

Frihetstrangen som strekker seg så langt at livet som telefonsexdame er viktigere enn stabilitet, troskap og familien.

Jeg sitter på toget og stirrer på dette mennesket. Du som en dag for lenge siden glemte din kone og deres to barn i butikken. Fordi du fulgte etter meg i stedet.

Det var da jeg fant ut at det var du som i så lang tid hadde lagt brev i postkassen min.

«Jeg er en gift mann som vil ta deg med ut på reiser og vise deg hva en mann med erfaring kan ha å tilby.»

Ettersom jeg ikke svarte mailadressen brevene var signert med. Ble meldingene litt mer voldsomme.

«Jeg går på tur med hunden min, ser inn igjennom vinduet ditt nå. Vil knulle deg til snøen smelter.»

Jeg svarte dessverre ikke på den meldingen heller druna67@hotmail.com. Men nå, flere år senere, skulle jeg ønske du kunne sende meg nye brev. Ikke fordi jeg liker deg, men fordi jeg liker å la være å svare på meldinger.

Unnskyld for den gangen jeg presset kjønnet mitt inntil den bare baken din som lå helt naken og tilsynelatende alene – på turné i utlandet. Unnskyld for at jeg hoppet inn gjennom vinduet og trodde at jeg kunne kle av meg klærne for så å ta for meg av din gifte kropp. Unnskyld for den gangen jeg kysset de uberørte leppene dine uten ditt samtykke. Unnskyld for at jeg ikke vet hvor grensene dine går når jeg spiller inn sexscener med deg på film. Unnskyld for at jeg har kommentert størrelsen på kjønnsorganet ditt etter å ha holdt det i hendene. Unnskyld for at seksualiteten min er tilstede der den helst bør holdes skjult. Unnskyld for at jeg gjør meg selv til et offer der jeg vet at det er min egen feil at det har gått som det har gått. Unnskyld for at jeg er et menneske som setter pris på seksuell oppmerksomhet. Unnskyld for at jeg så på deg som en gjenstand og ikke et menneske der du sto på dansegulvet en sen lørdagsnatt. Og unnskyld for at jeg skriver dette, jeg er kanskje bare en skuespiller født i feil kjønn.

Heteroseksualitet

Jeg kom ut til min mor som bifil midt i et teaterstykke.
Hun syntes det var fint.

Jeg har ikke snakket med resten av familien eller mine beste venner om det. Legningen min har ingenting å si for jeg skal snart gifte meg med en mann.

Bror

Da jeg var liten så hadde jeg en bror som betydde alt for meg. Altså han lever fremdeles. Men før var han den som alltid var der for meg. Mamma og pappa de reiste ganske mye og hadde egentlig mer enn nok med hverandre. Men broren min og jeg vi var sammen. Fra jeg var ganske liten så begynte han å ta på meg som ingen andre noen gang har kunnet ta på meg. Han ga meg en sånn oppmerksomhet som ingen annen noen gang har klart å gi meg. Selv om jeg alltid var redd for ham så klarte jeg ikke å leve uten ham. Så fikk meg sin egen familie og jeg fikk meg familie, og jeg var ikke lenger det viktigste for ham - for han begynte å ta på familien min også, og han begynte å ta på familien sin. Jeg tror familien hans var veldig glad hver gang han ikke var hjemme. Men de klarte heller ikke å leve uten ham. En dag så gikk han fra den store familien sin og lagde seg en ny – også gikk han fra den familien også, for å lage seg enda en ny. Og i hver familie har han tatt på barna sine og sikkert barnebarna sine og ingen har noen gang sagt det høyt til andre enn de som har opplevd ham. Jeg er sikker på at om jeg hadde sett ham så hadde jeg gitt ham en klem og sagt «hei broren min, lenge siden» - også hadde vi ledd sammen også ville alt føltes som før. Han bor ikke så lang unna.

Deretter kan alt starte på nytt

Forvandlingen har begynt,
jeg står stille
mot tyngdekraften,
jeg visste ikke, at den fungerte sånn

Jeg kjemper for å holde meg oppe, en siste vinter, om så bare på faen for
jeg vil ikke klare
en vår,
det er ikke bruk for meg på våren, bare som jord.

Normaliteten

«Normaliteten» er en historie om Far, Mor, Sønn, Datter og Barnet. Dysfunksjonaliteten råder, kommunikasjonen er for lengst lagt død og drømmene strekker seg milevis forbi selvinnsikten og gjennomføringsevnen. Hvert familiemedlem oppfatter seg selv og virkeligheten utelukkende fra sine referanserammer - de agerer og reagerer ut fra helt forskjellige opplevelser av det som har skjedd, det som skjer, og det som kommer til å skje.

Livet i kjernefamilien er ikke så lett.

Likevel blir de alle værende. I et hjem preget av vold, depresjon, fremmedfrykt og en mildt sagt feilslått intimitet, velger de hver især det kjente. De knuger seg fast i kjernen, livredde for å endre seg, for å bli forlatt og for hva som vil skje om de selv bryter ut av fellesskapet.

Hverdagspoesi

Forestillingen akkompagneres av et knippe tekster samlet i dette programmet under fellesbetegnelsen Hverdagspoesi. Tekstene tar for seg minner og observasjoner på leting etter berøringspunkter mellom den store verden og det lille mennesket. Det handler om erfaring og grenseoverskridelse, eller om å motarbeide erfaringen og nekte å godta at grensene finnes.

KULTURRÅDET
Arts Council
Norway

NORLAND
TEATER

FRITT ORD

Norsk
Skuespillersenter

HVERDASPOESI